

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 948/2568

พนักงานอัยการจังหวัดกบินทร์บุรีโจทก์ นางสาว น. กับพวกผู้ร้อง นาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ทวิ, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 300, ป.อ. มาตรา 390, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 253, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.อ. มาตรา 40

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยขับรถโดยใบอนุญาตสิ้นอายุ แต่จำเลยสามารถขอต่ออายุใบอนุญาตขับซึ่งได้ตามประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่องหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการอบรมและทดสอบสมรรถภาพของร่างกายผู้ขอรับใบอนุญาตขับรถ และผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตขับรถ พ.ศ. 2565 ข้อ 17 จึงถือไม่ได้ว่าจำเลยไม่ได้รับใบอนุญาตขับซึ่งไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะเพิ่มโทษจำเลยกึ่งหนึ่ง ตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ทวิ/1 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 เพิ่มโทษจำเลยมาจึงไม่ชอบ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300, 390 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, 157, 160 ทวิ/1 และเพิ่มโทษจำเลยกึ่งหนึ่งตามกฎหมาย จำเลยให้การรับสารภาพ ระหว่างพิจารณา นางสาว น. ผู้เสียหายที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 187,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดวันที่ 10 เมษายน 2564 (ที่ถูก วันที่ 24 พฤศจิกายน 2565) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และเด็กหญิง ข. ผู้เสียหายที่ 2 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน 436,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยไม่ให้การคดีส่วนแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300, 390 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 (4), 157 การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 เดือน และให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 1 เป็นเงิน 197,000 บาท ผู้ร้องที่ 2 เป็นเงิน 300,000 บาท ค่าซ่อมรถจักรยานยนต์จำนวน 10,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 507,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิด เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ร้องที่ 1 และที่ 2 ส่วนค่าฤชาธรรมเนียมนั้นเนื่องจากผู้ร้องที่ 1 และที่ 2 ได้รับการยกเว้น ค่าฤชาธรรมเนียม จึงไม่กำหนดให้ โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้เพิ่มโทษจำคุกจำเลยกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ทวิ/1 เมื่อรวมกับโทษจำคุก 6 เดือน ตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นแล้วรวมเป็นจำคุก 9 เดือน จำเลยรับสารภาพลดโทษให้กึ่งหนึ่งแล้ว คงจำคุก 4 เดือน 15 วัน และให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้

ร้องที่ 1 เป็นเงิน 197,000 บาท แก่ผู้ร้องที่ 2 เป็นเงิน 300,000 บาท รวมเป็นเงิน 497,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดวันที่ 24 พฤศจิกายน 2565 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาขอให้รื้อการลงโทษจำคุกนั้น เห็นว่า จำเลยขับรถอยู่ในทางเดินรถทางโท เมื่อถึงทางร่วมทางแยกจะต้องตรวจสอบเสียก่อนว่าขณะนั้นมีรถคันอื่นในทางเดินรถทางเอกกำลังแล่นผ่านเข้าทางร่วมทางแยกหรือไม่ แต่จำเลยกลับขับรถเข้าสู่ทางร่วมทางแยกทันทีโดยไม่หยุดและรอให้รถที่แล่นมาตามทางเดินรถทางเอกผ่านไปเสียก่อน ทั้งที่มีป้ายเตือนให้หยุด จึงเฉี่ยวชนผู้ร้องที่ 1 ซึ่งขับรถจักรยานยนต์มีผู้ร้องที่ 2 นั่งซ้อนท้ายแล่นมาในทางเดินรถทางเอก เป็นเหตุให้ผู้ร้องที่ 1 ได้รับอันตรายแก่กาย ส่วนผู้ร้องที่ 2 ได้รับอันตรายสาหัส และรถจักรยานยนต์ที่ผู้ร้องที่ 1 ขับมาได้รับความเสียหาย ลักษณะการกระทำความผิดของจำเลยแสดงให้เห็นว่า จำเลยขาดความรับผิดชอบต่อสังคมและไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้อื่นที่ใช้ถนนร่วมกับจำเลย ก่อให้เกิดผลกระทบต่อความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยในการใช้เส้นทางจราจรของสังคมโดยรวม พฤติการณ์แห่งคดีจึงเป็นเรื่องราวร้ายแรง ประกอบกับได้ความตามรายงานการสืบเสาะของพนักงานคุมประพฤติโดยจำเลยไม่คัดค้านว่า ผู้ร้องที่ 2 อายุเพียง 7 ปี เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้รับบาดเจ็บกระเพาะอาหารกับลำไส้เล็กส่วนต้นฉีกขาด ตับฉีกขาด เลือดออกในช่องท้อง โลหิตจางในภาวะเสียเลือด ผู้ร้องที่ 1 ขาดรายได้เนื่องจากต้องดูแลรักษาผู้ร้องที่ 2 ปัจจุบันผู้ร้องที่ 2 มีอาการกังวลตัวเอง เดินหลังค่อม สูญเสียบุคลิกภาพ หลังเกิดเหตุจำเลยวางเงินเพื่อชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องทั้งสอง รวมเป็นเงิน 30,000 บาท ซึ่งเป็นการบรรเทาผลร้ายแห่งคดีด้วยการชดใช้ค่าเสียหายเพียงส่วนน้อย ไม่อาจชดเชยความเสียหายและความเจ็บปวดทุกข์ทรมานที่ผู้ร้องทั้งสองได้รับ แสดงให้เห็นว่าจำเลยมิได้สำนึกในความผิดหรือพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดตามสมควร แม้จำเลยอ้างว่าไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน หรือมีฐานะยากจน หรือเคยทำคุณงามความดีช่วยเหลือสังคม หรือมีเหตุอื่นดังที่จำเลยยกขึ้นอ้างในฎีกา ก็มีใช้เป็นเหตุเพียงพอจะรับฟังเพื่อรื้อการลงโทษจำคุกให้จำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ใช้ดุลพินิจไม่รื้อการลงโทษจำคุกนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น อนึ่ง แม้โจทก์ระบุในฟ้องว่า จำเลยขับรถโดยใบอนุญาตสิ้นอายุ ขณะกระทำความผิดคดีนี้ จำเลยจึงขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาตเป็นเหตุให้ผู้เสียหายที่ 2 ได้รับอันตรายสาหัส ขอให้เพิ่มโทษจำเลยกึ่งหนึ่ง ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ทวิ/1 ซึ่งกำหนดให้ศาลพิพากษาเพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้ขับขี่ในความผิดฐานขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัสตามมาตรา 291 หรือมาตรา 300 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ในกรณีที่ผู้ขับขี่ได้ขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาตขับขี่ หรือขับรถในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ ถูกเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ หรือถูกยึดใบอนุญาตขับขี่ ก็เพื่อให้การใช้รถใช้ถนนได้อย่างปลอดภัยและให้การป้องกันการกระทำความผิดมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ในเรื่องการตรวจสอบหรือทดสอบผู้ขับขี่ โดยปรับปรุงบทกำหนดโทษให้มีความเหมาะสม ซึ่งจะเป็นการลดการเกิดอุบัติเหตุทางถนนและส่งเสริมให้เกิดความระมัดระวังและความปลอดภัยในการจราจรทางบก ตามบทบัญญัติดังกล่าวจึงเป็นกรณีที่กฎหมายประสงค์ลงโทษผู้ขับขี่ที่ไม่ผ่านการตรวจสอบหรือทดสอบการขับขี่ หรือถูกห้ามไม่ให้ขับขี่เนื่องจากถูกพักใช้ ถูกเพิกถอน หรือถูกยึดใบอนุญาตขับขี่ และยังฝ่าฝืนขับรถจนเกิดเหตุร้ายแรงให้หนักขึ้น แต่กรณีนี้จำเลยผ่านการทดสอบการขับขี่โดยได้รับใบอนุญาตขับขี่ตั้งแต่อายุประมาณ 30 ปี และ

ใบอนุญาตขับขี้นอายุเมื่อวันที่ 11 มิถุนายน 2563 ซึ่งจำเลยสามารถขอต่ออายุใบอนุญาตขับขี้นได้ตามประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่องหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการอบรมและทดสอบสมรรถภาพของร่างกายผู้ขอรับใบอนุญาตขับรถ และผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตขับรถ พ.ศ. 2565 ข้อ 17 ดังนั้น การที่จำเลยขาดต่อใบอนุญาตในช่วงเวลาเกิดเหตุ ถือไม่ได้ว่าจำเลยไม่ได้รับใบอนุญาตขับขี้น จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่จะเพิ่มโทษจำเลยกึ่งหนึ่ง ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ทวิ/1 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 เพิ่มโทษจำเลยมานั้น จึงไม่ชอบ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 225 และผู้ร้องที่ 1 ยื่นคำร้องลงวันที่ 10 เมษายน 2566 ขอบังคับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายที่ต้องขาดประโยชน์นำมาหาได้ 127,000 บาท ค่าเสียหายอย่างอื่นอันไม่ใช่ตัวเงิน 50,000 บาท และค่าทรัพย์สินได้รับความเสียหาย 10,000 บาท รวมเป็นเงิน 187,000 บาท ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 1 เป็นเงิน 197,000 บาท จึงเกินคำขอ กับในระหว่างการพิจารณาของศาลชั้นต้น จำเลยวางเงินเพื่อชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องทั้งสอง เมื่อวันที่ 24 เมษายน 2566 เป็นเงิน 30,000 บาท โดยผู้ร้องทั้งสองขอรับเงินจำนวนดังกล่าวไปจากศาลชั้นต้นแล้ว ตามใบรับเงินในราชการศาลยุติธรรม ใบส่งจ่ายเงินกลางที่ปรากฏในสำนวน จึงต้องนำเงินจำนวนดังกล่าวมาหักออกจากเงินที่จำเลยต้องชำระค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องทั้งสองตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 สำหรับอัตราดอกเบี้ย เมื่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 มาตรา 7 วรรคสอง กำหนดว่า อัตราดอกเบี้ยอาจปรับเปลี่ยนให้ลดลงหรือเพิ่มขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจของประเทศได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา โดยให้กระทรวงการคลังพิจารณาทบถ้วนทุกสามปี แต่ศาลล่างทั้งสองยังมิได้กำหนดกรณีดังกล่าวไว้ในคำพิพากษา นอกจากนี้ แม้ในการยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนผู้ร้องทั้งสองได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียม ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 253 แต่ค่าทนายความและค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดี เป็นค่าฤชาธรรมเนียมอย่างหนึ่งซึ่งศาลที่พิจารณาคดีมีอำนาจกำหนดได้ตามดุลพินิจเมื่อคดีที่พิจารณาในศาลนั้น ๆ ได้สิ้นสุดลง ดังนั้นคำพิพากษาคดีในส่วนแพ่งจึงต้องมีคำสั่งเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีและค่าทนายความ โดยอาจสั่งให้ใช้แทนกันหรือเป็นพับก็ได้ ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่กำหนดค่าฤชาธรรมเนียมให้ผู้ร้องทั้งสอง และศาลอุทธรณ์ภาค 2 ไม่มีคำสั่งเกี่ยวกับค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ จึงไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) มาตรา 246 และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่เพิ่มโทษจำเลยกึ่งหนึ่ง ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ทวิ/1 คงจำคุก 3 เดือน และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้องที่ 1 เป็นเงิน 187,000 บาท โดยให้นำเงินที่จำเลยวางต่อศาลชั้นต้นเพื่อชดใช้ค่าสินไหมทดแทนรวม 30,000 บาท แก่ผู้ร้องทั้งสอง มาหักชำระดอกเบี้ยที่ค้างชำระในวันชำระหนี้เสียก่อน หากมีเงินเหลือจึงให้นำหักชำระต้นเงินตามลำดับ ส่วนอัตราดอกเบี้ยหากกระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ย โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใดก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกินร้อยละ 5 ต่อปี ตามคำขอ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งทั้ง

ศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

ณัฐพงศ์ ฐานานันตพงศ์ · ปรีชา เชิดชู · อัจฉรา วรวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/948/2568>